

Еди Маринов

Цикъл „Просъници“

Опиянение

Мили мои
елате в моя
малък
замък
да хапнем по залък,
да пием по глътка,
да пушим по дръпка
безсмъртие...

А утре
е вътре
в мечтите ни
в очите ни –
еднакво,
някакво –
същото с днес,
пълно с унес,
то ни плаши,
с видения страшни,
но дойде ли,
се питаме къде ли
остана туй утре вчерашно,
което така ни плашеше
далечно,
вечно,
неизбежно...

Тук сме сега
без значение до кога
сега сме тук
на всичко напук
пеем
пием
от граала с амброзия
и няма тука корозия,

атрофия,
ентропия,
само ние сме,
всеки се смее,
отпиваме от плътта,
усещаме вечността,
никой не пита какво,
има само една
тишина,
пустота,
самота,
красота,
вечност,
далечност –
опиянение...

Просъница II

Кой
някой
тропа
хлопа
на вратата
в тъмнината
руши
троши
и моя покой нарушава?

Тя
нощта
покрива
от очите скрива
всичко
и моите очички
затваря
взорът обаря
със студ ме обгаря
вратите
проходите
към моя
тоя
оня
свят
познат-непознат
затваря
отваря
върти
крещи
пак там попадам...

но там
ням
пак

срещу своя враг
заставам
смел оставам
а той
е също в покой
но
какво?
не може
да ме излъже
той
е мой
двойник
войник
със съдбата
с меч в ръката
сам
там
срещу море от мъки
сред радост и разлъка
мечът полага
и слага
безкрай
край
на всички тях...
а нима това е грях?

Просъница III

Там
ням
пак
възнак
стоя
кръжа
в простора
затвора
оргомен
но скромн
на мислите свои
спокойни
безбройни
нестройни
измъчващи
радост излъчващи
а плътта ми навън
извън
този мой сън
спокойно ме чака...

и ето
където
детето
среща
насреща
дядото
с тоягата
там
сам
аз оставам
и отново цял ставам
и дявола
впрегнал вола
на разума

опънал го като струна
и бога
в чертога
небесен и тесен
сърцето отнесъл
всичко това
без реална глава
преживявам
изживявам
и оживявам
а после ставам
и тука оставам
и само спомен бледен за там ми напомня...

Реален
индивидуален
почти трансцендентален
онзи свят
познат
но и недоопознат
искам
но не ми стиска
този тук
на гнъста му напук
на цялата простотия
на лайната до шия
на извратеността
на забързаността
на лъжа и измама
на зло и болка голяма
да убия
от него да се скрия
завинаги да го затрия
може би защото е грях?
или пък ме е страх?
Не знам...

Просъница IV

Време
бреме
в грях
остарях
изгорях
избуях
помъдриях
със смях
без страх
превърщам се в прах...
Различен
безличен
нетипичен
обичан
мразен
в оргазъм
материален
нереален
грандиозен
помпозен
вечно засмян
пиян
със соковете на живота облян
в блян
неизживян
зъл и злобен
с глас злокобен
от Сатаната поробен
по път житейски пробен...

Вървях
живях
бях...
Но умрях...

Просъница V

Мрачен
пак плача
краката си влача
на път към палача
там скачам
главата откачам
и тя отскача
и продължава
да става
червена
с тяло необременена
сама
душа...

Това е път
отвъд
странността
реалността –
плен
в тлен...

край
рай
сив
но красив
омаен
но крайно нетраен
вечен
но не и човечен
и ад
с горещ шоколад
и филийки с мармалад...

нов свят –
непознат

това
е след смъртта –
дълбоко във вечността
остава тя –
незнам точно коя
не цялата
или черната или бялата
или добрата
или пък злата
или динамичната
или статичната
или крайната
или омайната
с огромната си паст
изпълнена със сласт
вече имаща цялата власт
част
от мойта душа –
затова
няма да умра...
а само ще се променя...

Просъница VI

Бръм
гръм
буря
фурия
фучи
бучи
бръмчи
крещи
трещи
руши
троши
и без покой оставам...

Вън
гръм
тъма
зла
в мен
ден
обикновен
непроменен
но наранен
извратен
с парченца
оченца
мрак
враг
кудкудяк
обременен
изроден
като сина на бога възкресен
от мен
а аз
в същия час –
сломен

променен
от мечти и радости пречистен
със зло, лъжа и пошлост надарен...
така започвам следващия ден...

Просъница VII

Стрес
прогрес
повторение
мъчение
развитие
без покритие
живот
без кивот
смях
вече без грях
път
без смут
страдание
без знание
спасение
без успокоение...
най-накрая
стигнах до края
и повече няма
да съм в адската яма
голяма...

Успех
без релеф,
без граници,
без обеци,
без остатък
без всякакъв придаък
еуфория
вече е история
край...

Ново начало
заспало
отдавна умряло

започва отново
готово
за доброто
и злото
за красивото
и сивото
за минало и предстоящо –
стоящо
чака
там долу в мрака
да бъде събудено...

За до го стигна
без да мигна
минавам
себе си отдавам
през свят
нов, непознат,
по странен път
през таен кът
на душата
горката
и умирам...
И чак после себе си отново там откривам...

Просъница VIII

Кръв
стръв
още
нощи
тъмнина
празнота
тишина
грознота
миг
вик
дръж
онзи мъж
хвани го
подгони го
убиец...

Хващам
обръщам
ритам
чак после питам
защо
уби това същество
то
беше едно към едно
с теб –
беше човек...

Око
за око,
зъб
за зъб
той ми отвърща
гръб ми обръща
побягва пак,
но пада възник...

Проглеждам
надолу поглеждам
към мойта ръка
и мъка
душата
добрата
обзема,
дявол да го вземе
защо
убих това същество
то
бе едно към едно
с мене –
човек...
нима това е началото на новия век?

Просъница IX

В страх
и грях
живея
старея
опитвам да пея
по малко се смея
с надежда
поглеждам
света
след нощта
тя тлее –
че пак ще изгрее
новият ден
необременен
променен
все още неизвритен
през доброто в очите ми изкривен...

По-късно
лъсва
истината –
едната –
че той
не е мой,
че вместо добро
гради се от зло,
че вместо красота
в него властва разрухата
на душите
на очите
на плътта
на мисълта
но
има едно
което

събужда пак детето
и го крепи
въпреки
всичко
да не стане зъл чичко
като другите –
лудите,
дето се будите
и със света се променяте
облика си сменяте
сърцата си отдавате
и на Дявола слуги с делата се ставате...

А тя
е мисълта
за любовта
за песента
за добротата
за красотата
за чистотата
за душата
едната
и истинската
същност
която сме всъщност –
ЧОВЕК...
дано наистина да сме такива...

Просъница X

Страхлив
плашлив
кирлив
миризлив
отдавам
готов съм да давам
подавам
глава навън
и дръбън...

Светът
на поредния си кръстопът
я отнася
и я принася
в жертва
на това
на този
на онзи
на някой
който чака
в мрака
плячка
за своята месомелачка
за плът
по средата на житейския път
за ум
като вампир-таласъм
за души –
и ги трепе като мухи...

А кой
е той –
мой
и твой
господар

с делата си у принасяме дар –
сатаната
жената
вечната
едната
мъжът
тръгнал на път
и стигнал кръстопът
богът
насочил своя прът
и мятал светкавици...

Но не –
по-добре
да остана дете
и да се крия
себе си да открия
и тогава да видя свят
да покажа своя врат
пред врага непознат
и познаван
но без да отдавам
като себе си запазвам
и оставам
човека
навеки
търсещ пътека
по която да бяга
и да избяга
от реалността
от неизвестността
от радостта
и скръбта,
както и от смъртта...

Той е такъв, какъвто е,
но винаги ще остане по малко дете...

Просъница XI

Пън
звън
брадва
се радва
на своята стръв –
човешка кръв –
облива
покрива
цяло поле
сред него ходи дете
и телата
по земята
обира
събира
ограбва
и се радва
без да разбира
че и то така умира
себе си отдава
слуга на смъртта става
така се пренася
отдава света си
на злото
едното
желание
без знание
за смърт...

Смърт
плът
разчленена
червена
ръка
глава
и малко черва

премазани
с кал омазани
стенещи
викащи
искащи
жадуващи
за меч
за още сеч
за милост
за жалост
за своя вечен екстаз – да умрат...

А аз
в този час
гледам
бледен
изотгоре
тези хора
и се смея
слюнки лея
и се забавлявам
и приятно ми става
да виждам
как се ражда
ЧОВЕК
във смъртта
във калта
как се изправя
и нов става –
умен
разумен
добър, работлив
деен, красив
съзидател
на живота писател...
но той е един на сто...
защо е така Боже, защо?

Просъница XII

Безсилен
за пореден път спирам
умирам
но после ставам
и продължавам
борбата
със съдбата
с меч в ръка
сам на света
срещу морето
което
вече
също е меч
бич
на онзи гад
непознат
на злото
окото
изълнено
препълнено
с мъка
разлъка
борба
лъжа
свобода
и една мечта...

Да изплуваш
без да можеш да плуваш
бряг да откриеш
и там да се скриеш
корабът на надеждата да пори вълните
без да го удрят на боговете мълниите
да стигне до онзи нов свят
непознат

от другата страна на земята
който е вътре в главата
нереален
но кристален
чист, непорочен
да бъдеш във него заточен...

Но не-
не ще
и няма никога да бъде
ти завинаги си принуден
тук да останеш
като другите да станеш
в безсилиено си утеха да намираш
да потъваш без да спираш
докато накрая не стигнеш при нея
вълшебната фея
която там
но няма
те изпраща
но без билет за връщане
добрата
горката
обречена
в черно облечена
на безсмъртие
без милосърдие
без възможен изход оттук
оставаща вечно в този свят на законите му напук
за другите всесилна
за себе си безсилна
жена
с коса –
смъртта...

Просъница XIII

Край
но без рай
раздяла
като хала
дири
без мира
парченца
с краченца
от душата
някогашната
да открие
и със своя покров да покрие...

Нощ
с огромна мощ
настава
завладява
звездици
частици
мрак
как
към очите
добрите
пълзят
сълзят
и превземат
сърцето ми вземат
изтръгват
и после си тръгват
като теб
но не след
а преди
дни
години
не сега

а във вечността...

Част
в огромната паст
на забравата
на далечината
на сълзите
в очите
на времето
от бремето
на раната
голямата
от мене
извратено
неопределено
жестоко
без посока
грубо
лудо
губя...

А никога
някога
в друго време
и друга вселена
ти
си
ти
и аз
съм аз
и така и досега...

А тук –
е, мен все още ме има – на света напук...

Просъница XIV

Съзнание
без знание
дирещо
търсецо
провокиращо
намиращо
слуз
гнус
с тетанус
мислещо
светещо
едно
същество –
човек...

Няма
да излезе от своята яма –
съзнание
без знание
бледа
гледа
душата
едната
напред
еони наред
и нещо
не, нищо
вече видяното вижда
и се ненавижда
старо открива
а всичко покрива
едната –
жената
с косата –
смъртта...

И нови
с бъдещите си покрови
се раждат
идеи прераждат
будят
лудите
въвеждат
повеждат
ума
мисълта
сърцето
детето
у всеки...

Защо
всичко
е едно
преходно –
раждане
умиране
любов
покров
омраза
зараза
добро
зло –
всичко това е човек –
дори и веднъж на век...

А всичко отминава
но все пак остава
и се повтаря –
кръгът се затваря:
ти си оставаш човек...
замира гласът ти като ек...
но отеква отново – след някой и друг век...

Просъница XV

Прелом
без погром
без революция
дори без еволюция
нито мирен
нито размирен
плавен
забавен
преживях
успях
оцелях...

Една
мечта
великолепна
достолепна
тайна
омайна
вечна
досега тъй далечна
задигнах
докоснах
постигнах...

Сега
с чиста глава
с чисто сърце
с чисти ръце
мога
да продължа по пътя с бога
и със сатаната
с мъжа и жената
с доброто
и злото
с красивото

и сивото
засмян
в сълзи от радост облян –
да живея
на вървя
да продължа...
а мога и съвсем спокойно да умра...

Просъница XVI

Горд
лорд
живея
пея
бързам
обвързан
с желание
за знание
за покой
но без застой
за развитие
но без покритие
остава
това
което съм
то просто е сън...

Навън
гръм
днес
в унес
утре
вътре
покой
но не мой
а на цялата вселена
от нищо необременена
не като мен
с моя малък проблем
толкова глобална
а не като мен – маргинална
а аз претендирам
че я разбирам
а въщност грам не отбирам
нищо разбираемо не намирам

така и умирам...

Умирам не такъв какъвто съм...
умирам и се раждам като в сън...
но продължавам своя път навън...
където съм, какъвто съм...

Просъница XVII

Има
една
рана
голяма
вътре в мен
всеки ден
боли
гори
но без кръв
тя е само за стръв
без пламък
той е само за малкият замък
на мойто съзнание
пълно със знание
но не услужливо
просто саможиво
убиващо се
борещо се
само със себе си...

Крайна безкрайност
умираща вечност
нехуманна човечност
безсмъртна ентропия
пълна с движение атрофия
реален сън
вътрешно навън
мразеща любов
атеист-богослов
студен пламък
постмодерен замък
безалкохолен алкохол
жена и мъж без пол
невиждащи очи
замразяващи лъчи...

това е всичко вътре в мен
дали ще намеря покой все пак някой ден...

Просъница XVIII

Бла бла бла
ето ме и мен, тук, сега –
убит
пребит
смазан
размазан
пълен с ярост
дори и със злост
измъчен
научен
колко
много
едно
зло
една
омразна
съдба
прокоба
води
до гроба
на всичко...

Замряха
умряха
всички чувства
пророчества
добро
красиво
човешко
от една грешка
и то не човешка
а на Бога...

Мисъл
без умисъл

зараза
без омраза
измама,
но засмяна
рана
без болка
но жестока
зло
без око
разлъка
без мъка
разруха
но глуха
гниене
без никакво триене
ентропия
без атрофия –
заблуда –
свят –
реалност...

Омразни
заразни
лоши
пошли
криви
уродливи
извратени
уморени
спящи
горящи
но винаги зрящи
умиращи
но не спиращи
да убиват...

И аз
без глас
като тях

заспах
умрях
но не спрях
да се мъча...

Брадва

Мина, кирка, жила,
чакъл, процедура, метал...

Ковачница, чук, огън,
разтапяне, издухване, раждане...

Бяло, стомана, блестящо,
остро, гладко, опасно...

Дърво, трион, обработка,
рендe, шкурка, вода...

Ново, готово, режещо,
пеещо, дръжка, острие...

Удобно, единно, лежащо,
магазин, пари, собственик...

Война, битка, убийство,
кръв, мръсотия, свистене...

Меч, смърт, кал,
намиране, чувство, отново...

Светлина, чистота, бруст,
собственик, бедност, храна...

Гора, дърво, удар,
падане, грохот, повторение...

Задоволство, пари, употреба,
захабяване, мазе, ползване...

Печка, камина, цепеница,
огън, счупване, огъване...

Забравяне, дъжд, ръжда,
забиване, последно, пън...

Паметник, време, вечност,
стоене, старост, смърт...

Четири елемента

Време – безкрайност,
вечност,
движение – нестихващо,
несекващо,
неспиращо,
непреброимо,
неразрушимо –
пясък...

Материя – разлагаща се,
разпадаща се,
тленност – рушима,
оборима,
завладява,
себе си отдава,
разпръскана,
във всичко наблъскана –
някъде,
навсякъде –
прах...

Бог – създаващ,
разрушаващ,
всесилен – нереален,
индивидуален,
трансцендентален,
вечен,
в прах и пясък облечен,
осъжда,
съдба за всеки присъжда,
добър и лош,
безценен, неструващ и грош,
невидим,
но осезаем,
във всичко,

понякога,
никога –
атом...

Човек – сложен,
противоположен,
безсилен,
всесилен,
прах при прахта – винаги,
господар завинаги,
завършен,
съвършен,
вървящ все напред,
борещ се с всичко наред,
краен,
нетраен,
винаги с изход летален
и въпреки всичко – толкова реален –
вселена...

Просъница XXI

Умиране,
раждане,
замиране,
прераждане –
вселена...

Пясък,
който тече,
река
в часовника –
време...

Руши
съдби,
но отдава
и създава –
сила...

Клетник
без съветник,
съдник,
вечен бѣдник –
бог...

Неразривно
и всевечно,
създаващо
и човечно –
добро...

Лошо,
пошло,
със сила голяма,
най-дълбока яма –
зло...

Нещо,
без материалност,
нищо,
но всъщност реалност –
чувство...

Нов сън,
навън
от този свят
в друг, непознат –
смърт...

Добро
и зло,
всеобхватно,
необятно –
човек...

Сега всичко накуп
на съдбата напук
някакъв, всякакъв,
то точно кой, какъв? –
Аз...

КРАЙ

© 2001–2005 Еди Маринов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2693>]